

**Wszystko,
co chcielibyście
wiedzieć
o życiu po życiu***

HOLLISTER RAND

*ale boicie się zapytać

HOLLISTER RAND

**Wszystko,
co chcielibyście
wiedzieć
o życiu po życiu***

*ale boicie się zapytać

Przełożył: Bartłomiej Kotarski

TYTUŁ ORYGINAŁU:

Everything You Wanted to Know about the Afterlife but Were Afraid to Ask

Redaktorka prowadząca: Marta Budnik

Wydawczyni: Agnieszka Fiedorowicz

Redakcja: Katarzyna Rogowska (katarzyna-rogowska.pl)

Korekta: Katarzyna Kusojć

Projekt książki: Sara E. Blum

Projekt okładki: Łukasz Werpachowski

Zdjęcie na okładce: © kantimar kongjaidee / Shutterstock.com

Wyklejka: © melitas / Shutterstock.com

DTP: Maciej Grycz

Copyright © 2020 by Hollister Rand

All rights reserved, including the right to reproduce this book or portions thereof in any form whatsoever without prior written permission. For information, address Atria Books/Beyond Words Subsidiary Rights Department, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020.

Copyright © 2021 for the Polish edition by Wydawnictwo Kobiectwo Łukasz Kierus

Copyright © for the Polish translation by Bartłomiej Kotarski, 2021

Wszelkie prawa do polskiego przekładu i publikacji zastrzeżone. Powielanie i rozpowszechnianie z wykorzystaniem jakiejkolwiek techniki całości bądź fragmentów niniejszego dzieła bez uprzedniego uzyskania pisemnej zgody posiadacza tych praw jest zabronione.

Wydanie I

Białystok 2021

ISBN 978-83-66967-21-2

Bądź na bieżąco i śledź nasze wydawnictwo na Facebooku:
www.facebook.com/kobiece

www.wydawnictwokobiece.pl

Wydawnictwo Kobiectwo

E-mail: redakcja@wydawnictwokobiece.pl

Pełna oferta wydawnictwa jest dostępna na stronie

www.wydawnictwokobiece.pl

Spis treści

Informacja od autorki	13
Informacja od wydawcy (oryginału)	15
Wstęp	19

ROZDZIAŁ 1. PODSTAWY

1. Czy życie po śmierci naprawdę istnieje?	29
2. Czy duchy mogą nam opowiedzieć, jak wygląda życie po śmierci?	33
3. Czy istnieje różnica między duchem a zjawą?	38
4. Kim więc w istocie jest medium?	44
5. Jaki jest cel pośrednictwa między światami?	50

ROZDZIAŁ 2. PRACA MEDIUM

6. Czy zdolności parapsychiczne i bycie medium są dziedziczne? ...	57
7. Czy wszystkie duchy komunikują się z medium w ten sam sposób?	62
8. Czy medium potrafi komunikować się z duchem osoby, która mówi w innym języku?	67
9. Czy komunikowałeś się z duszami osób transseksualnych i transpłciowych?	71
10. Czy kiedykolwiek otrzymałeś wiadomość, której nie miałeś ochoty przekazywać?	74

11. Czy postacie związane z religią, takie jak Maryja czy Jezus, komunikują się za pośrednictwem medium?.....	76
12. Co daje uczestniczenie w spotkaniu z medium?.....	80
13. Czy spotkanie z medium w cztery oczy jest lepsze niż sesja telefoniczna?	85
14. Czy praca medium jest wyczerpująca?	89
15. Czy osoby, które są medium, lubią cmentarze?.....	95

ROZDZIAŁ 3. UMIERANIE

16. Czy duchy odwiedzają osoby umierające?.....	101
17. Jeżeli nie miałem okazji pożegnać się z kimś przed jego śmiercią, czy mogę to zrobić później?	103
18. Czy dusza może opuścić ciało, jeszcze zanim ono naprawdę umrze?	107
19. Jeśli kilka osób umiera w tym samym czasie, czy mają one wspólne doświadczenia dotyczące śmierci?	111
20. Czy dusze wciąż odczuwają fizyczny ból, który towarzyszył ich śmierci?.....	114
21. Co się dzieje po śmierci z samobójcami?	116
22. Czy to prawda, że umierając, nie możemy nic ze sobą zabrać? ...	123
23. Czy trzeba odczekać jakiś czas po czyjejs śmierci, zanim będzie można skontaktować się z duszą zmarłego?.....	127

ROZDZIAŁ 4. ŻYCIE PO ŻYCIU

24. Czy duchy muszą się nauczyć porozumiewać z nami?	133
25. Czy w zaświatach są pory roku i strefy klimatyczne?.....	138
26. Czy duchy mają pracę?	144
27. Czy duchy wyjeżdżają na wakacje?	148
28. Czy duchy muszą jeść?.....	150
29. Czy duchy żołnierzy rozmawiają o swoich misjach oraz ich wpływie na nich i ich rodziny?.....	154

ROZDZIAŁ 5. RELACJE PO ŚMIERCI

30. Czy dusze zmarłych wiedzą, jak bardzo ich kochamy i za nimi tęsknimy? 159
31. Czy duchy wciąż nas kochają? 163
32. Czy po śmierci istnieje romantyczna miłość? 166
33. Czy duchy bywają zazdrosne? 170
34. Czy duchy mogą interweniować w naszym imieniu? 174
35. Jak najlepiej uczcić pamięć ukochanej osoby po jej odejściu? ... 179
36. Czym różnią się przewodnicy od aniołów? 184
37. Jak poznać swojego ducha-przewodnika? 190

ROZDZIAŁ 6. JĘZYK DUCHÓW

38. Czy istnieje „zasłona”, która oddziela świat żywych od świata zmarłych? 197
39. Czy to prawda, że duchy mogą nas odwiedzać w snach? 200
40. Po czym poznać, że jesteśmy w towarzystwie ducha? 204
41. Czy duchy słyszą nasze myśli? 211
42. Czy duchy objawiają się nam pod postacią zwierząt, na przykład owadów? 216
43. Czy kwiaty mają dla duchów specjalne znaczenie? 219
44. Czy w pobliżu wody łatwiej można wyczuć obecność ducha? ... 223
45. Czy możliwe jest nawiązanie kontaktu z przodkami? 227

ROZDZIAŁ 7. Z MIŁOŚCI DO ZWIERZĄT

46. Czy duchy zwierząt mogą się z nami porozumiewać za pośrednictwem medium? 237
47. Czy zwierzęta przechodzą reinkarnację? 244
48. Czy duchy zwierząt nam pomagają? 248

ROZDZIAŁ 8. SPECJALNE OKAZJE

49. Czy duchy obchodzą święta? 255

50. Czy święta zbliżają do nas dusze zmarłych? 260
51. Jak przetrwać święta, kiedy tęsknimy za bliskim zmarłym? 264

ROZDZIAŁ 9. WAŻNE PYTANIA

52. Czy duchy potwierdzają istnienie Boga? 271
53. Co to znaczy być „duchowo związanym”? 275
54. Czy to prawda, że nasze ziemskie doświadczenia
są niczym szkoła życia? 278
55. Czy duchy zgadzają się z nami co do idei dobra i zła? 282
56. Czy bratnie dusze naprawdę istnieją? 286
57. Jeżeli moi bliscy przejdą reinkarnację przed moją śmiercią,
to czy stracimy okazję do spotkania się w zaświatach? 294
58. Czy po utracie wszystkich ukochanych osób można
znowu kogoś pokochać? 300
59. Czy duchy zdają sobie sprawę z katastrof,
na przykład ekologicznych? 305
60. Czy duchy mogą pomóc odmienić moje przeznaczenie? 308
61. Czy można uciec przed karmą? 312
62. Czy duchy mogą nam pomóc odnaleźć wewnętrzny spokój
po utracie bliskiej osoby? 316
- Podsumowanie 321
Podziękowania 325
Dodatek: odsyłacze do najczęściej zadawanych pytań 327
Przypisy 329
Polecane źródła 331
Informacje o autorce 335

Wstęp

Jeżeli to, co pisze oceanograf Sylvia Earle, jest prawdą, to większość z nas w głębi serca jest pięciolatkami. Wciąż zadajemy pytania. Chcemy zrozumieć, kim jesteśmy i skąd pochodzimy, co wyjaśnia popularność serwisów takich jak Ancestry.com czy 23andMe. Pytamy przyjaciół, jakie książki polecają. Przeglądając strony z recenzjami, szukamy najlepszej pizzerii w mieście. Pytamy Google o wszystko. Życie to nieustanny ciąg pytań i odpowiedzi – tak właśnie się uczymy.

Do kontaktów z duchami zawsze skłaniała mnie przemożna ciekawość prawdy o życiu i śmierci. Będąc medium, chciałam poznać odpowiedzi zarówno na ważne pytania typu „Dlaczego tu jesteśmy?“, jak i na te bardziej przyziemne, na przykład „Czy po śmierci będę mogła jeść to, na co mam ochotę?“.

Dekady spotkań i pracy z ludźmi z całego świata uświadomiły mi, że nie tylko mnie dręczą pytania związane z duchami i życiem po śmierci. Przez te wszystkie lata dostrzegłam pewien trend – im lepiej ludzie poznają koncepcję komunikacji z duchami, tym więcej mają pytań! Nieustająca potrzeba uzyskiwania odpowiedzi zainspirowała mnie do zakładania internetowych forów, pisania felietonów do czasopism i organizowania spotkań z czytelnikami.

Po takich spotkaniach ludzie podchodzili do mnie, żeby zadawać pytania natury prywatnej. To one często bywają najbardziej dociekliwe! Innymi słowy, najciekawsze pytania zwykle pochodzą od osób, które bałyby się je zadać publicznie.

Żeby temu zaradzić – i wszystkim dać równe szanse – zaproponowałam, aby podczas spotkań uczestnicy zapisywali pytania na karteczkach i wrzucali je do specjalnego kosza, a ja wylosuję spośród nich kilkanaście i udzielę na nie odpowiedzi. W tej metodzie zaskakujące jest to, że niezależnie od tego, jak dużo lub jak mało czasu przeznaczam na ten segment, prawie żadne pytanie nie pozostaje bez odpowiedzi! Powszechność zjawiska skłania mnie do przeświadczenia, że całą tę akcję wspomagają duchy. W konsekwencji ludzie zaczęli mnie usilnie nakłaniać do poświęcenia odpowiedziom na pytania znacznie większej uwagi. Na szczęście mój wydawca był podobnego zdania i dlatego poprosił mnie o napisanie tej książki.

Kiedy nadszedł czas na opracowanie ogólnego zarysu książki, ogarnął mnie niepokój – jak zwykle, kiedy zamierzam podjąć się jakiegoś większego przedsięwzięcia. Zapytałam duchy, czy powinnam napisać książkę właśnie o takiej tematyce, i poprosiłam o znak, który potwierdziłby, że jestem na właściwej drodze. Odpowiedź pojawiła się w czasie pobytu w San Diego. Na sesję z okazji spotkania z cyklu New Earth Events, którą prowadziłam, mój bliski przyjaciel Tony przyprowadził swoją siostrę Lindę. Po zakończeniu wystąpienia zostałam zaproszona przez przyjaciela na kolację. Tony zapytał siostrę, czy zechce nam towarzyszyć. „Lepiej nie. Mam tyle pytań, że ona [czyli ja] nie będzie miała kiedy zjeść!” – odpowiedziała Linda. Usłyszawszy tę wymianę zdań, uśmiechnęłam się. To był mój znak od duchów, uznałam, że ludzie chcą i potrzebują książki o życiu po śmierci!

Zanim zaczęłam pisać, poświęciłam chwilę, żeby przejrzeć swoją pierwszą książkę, zatytułowaną *I'm Not Dead, I'm Different. Kids in Spirit Teach Us about Living a Better Life on Earth* [Nie umarłem, jestem inny. Dusze dzieci uczą nas lepszego życia na Ziemi – tłum. red.]. W pierwszej chwili wydawało mi się, że nowe przedsięwzięcie będzie zupełnie odbiegać od niej tematyką, ale kiedy zaczęłam czytać, przypomniałam sobie, że to, co zawsze przyciągało mnie do duchów dzieci (a je do mnie), to ciekawość, a także pragnienie odbywania prostych, zrozumiałych rozmów o życiu i śmierci. Nawet w 2011 roku (kiedy wyszła moja pierwsza książka) czułam potrzebę odpowiadania na pytania, toteż każdy rozdział zawierał sekcję właśnie temu poświęconą. Teraz, planując kolejną książkę, mam okazję rozwinąć ten format i stworzyć doskonałą kontynuację poprzedniej publikacji!

W jaki sposób korzystać z książki

Żeby łatwiej było korzystać z książki, pogrupowałam pytania tematycznie i wyszczególniłam je w spisie treści – dzięki temu Czytelnik może od razu przejść do interesujących go kwestii. Jeżeli na przykład chcesz się dowiedzieć, czy po śmierci istnieje romantyczna miłość (pytanie numer 32), możesz przejść bezpośrednio do tego pytania umieszczonego w rozdziale 5. *Relacje po śmierci*. Można też czytać książkę krótkimi seriami, a to sprawia, że doskonale nadaje się ona do porannego czytania kontemplacyjnego, lektury podczas dojazdów czy nawet w trakcie przerwy śniadaniowej.

Jakiś czas temu mój przyjaciel przejrzał spis treści i ku mojemu zdziwieniu zadał retoryczne pytanie: „Kto by pomyślał, że zapragnę poznać odpowiedzi na pytania, o których nie miałem nawet pojęcia?”. Z mojego doświadczenia pracy w grupach wynika, że jedne pytania zawsze prowadzą do następnych! To samo dotyczy tej książki – pierwsze

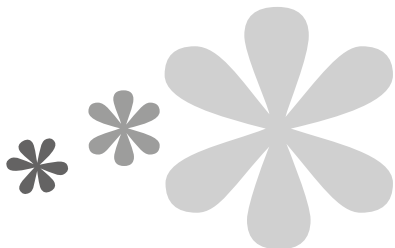
pytanie zapewne doprowadzi cię do kolejnego i tak dalej. Zanim się obejrzyysz, będziesz podążać własną ścieżką i odkrywać nowe rzeczy. Co więcej, jako Czytelnik i poszukiwacz prawdy możesz wracać do tej książki. Odpowiedzi na pytania, z których istnienia nie zdawałeś sobie dotąd sprawy, będą tu na ciebie czekać.

Jeżeli tematyka komunikacji z duchami to dla ciebie nowość, niektóre słowa i koncepcje mogą się okazać niezrozumiałe. Terminy typowe dla medium definiuję bezpośrednio w treści książki, więc nie znajdziesz tu odrębnego słowniczka. Dzięki temu będziesz mógł płynnie chłonąć kolejne strony bez potrzeby przerywania i zerkania na koniec książki.

Także ćwiczenia i plany medytacji znajdują się w tekście książki, a nie w dodatkach. Mam nadzieję, że ułatwi to nawiązanie komunikacji w trakcie czytania, a nie w jakiejś bliżej nieokreślonej przyszłości.

Choć wszystkie sekcje poświęcone odpowiedziom są ze sobą powiązane, na końcu niektórych znajdziesz odsyłacze do innych pytań, które moim zdaniem mogą cię zainteresować. W ten sposób zyskasz możliwość pełnego zgłębienia danego zagadnienia, podobnie jak w przypadku korzystania z odsyłaczy na stronach internetowych. Z myślą o tym przygotowałam dodatek *Odsyłacze*.

Niniejsza książka ma być swobodną i pogrzipiającą dyskusją na temat śmierci i umierania – zagadnień przez wielu uznawanych za tabu. Potraktuj ją jak rozmowę z przyjacielem będącym medium:

pytania – jak sposób na przewyciężenie strachu przed nieznanym, a odpowiedzi – jak możliwość dotarcia do sedna poczucia straty. Ważne koncepcje pokroju świadomości po śmierci są tu wytłumaczone w sposób nieskomplikowany. Dzięki temu wszelkie informacje są przystępniejsze dla osób nieobeznanych z komunikacją z duchami, zaś bardziej doświadczeni czytelnicy mogą tu odnaleźć drugie dno.

Zbierając materiały do książki, z niepokojem odkryłam, że na temat życia po śmierci i tajników pracy medium krąży wiele nieprawdziwych informacji. Obalam więc tu pewne mity i zwracam uwagę na tzw. najmroczniejsze chwile, których wszyscy prędzej czy później doświadczamy. Mimo to nie uważam, że opowieść o śmierci i umieraniu musi być przygnębiająca! Wręcz przeciwnie, uwierz, że duchy, z którymi się kontaktuję, traktują śmierć w sposób bez troski i oświecony.

Przede wszystkim mam nadzieję, że moja książka będzie ci przypominać nie tylko o czekającym na ciebie po śmierci dalszym ciągu życia, ale także o relacji z bliskimi.

Moja misja jako medium

Kiedy po raz pierwszy profesjonalnie zaczęłam się komunikować z duchami, często wzywano mnie, żebym oczyszczała domy z duchów i negatywnej energii. Doświadczylam mrocznych aspektów tej profesji – od zjaw snujących się po korytarzach po nawiedzone kino w Los Angeles. Po pewnym dramatycznym epizodzie, w którego wyniku na moim prawym udzie pojawiła się blizna układająca się w słowo „szczury”, postanowiłam porzucić tego typu praktykę. Doszło do niego mimo wcześniejszego uziemienia (świadomego połączenia się energetycznie z Ziemią) i zadbania o odpowiednią ochronę (wzbudzeniu wokół siebie energii na kształt ochronnej tarczy).

Po tym zajściu postanowiłam skupić się wyłącznie na miłości i przekazywaniu wiadomości od bliskich zmarłych. Łączenie się z duchami na takiej płaszczyźnie sprawia, że odbierane wiadomości są pomocne i pełne nadziei (jeżeli chciałbyś dowiedzieć się więcej o takich zabiegach, przeczytaj pytanie (numer 3) „Czy istnieje różnica między duchem a zjawą?” w rozdziale 1., zatytułowanym *Podstawy*).

Na tym etapie warto zaznaczyć, że rytuały uziemiające i ochronne uważam za niezbędne dla wszystkich mediów, uzdrowicieli i empatów, a w zasadzie dla każdego, kto z racji swojej życzliwości jest szczególnie narażony na szkodliwe wpływy. Łatwe ćwiczenie uziemiająco-ochronne znajdziesz przy pytaniu (numer 14) „Czy praca medium jest wyczerpująca?” w rozdziale 2., zatytułowanym *Praca medium*. Oprócz tego opracowałam (zainspirowana przez duchy) symbol ochronny (patrz niżej) i umieściłam go na początku każdego z dziewięciu rozdziałów, żeby podczas lektury i nauki o duchach przypominał czytelnikom, że znajdują się w bezpiecznej przestrzeni.

Najmniejszy krąg symbolizuje nas – fizyczne istoty żyjące na Ziemi. Kolejny to symbol duchów, które nas wspierają i wskazują nam drogę. Serce otaczające oba powyższe kręgi przypomina nam, że jesteśmy ze sobą związani i że chroni nas częstotliwość miłości,

której symbolem jest falista linia przerywana. Jednocześnie jest ona znakiem przenikalnej i zanikającej granicy między życiem na Ziemi a bytem duchowym. Największy, pogrubiony okrąg symbolizuje otaczające nas wszystkich, połączone ze sobą, ochronne siły intencji i miłości. Za każdym razem, kiedy ujrzysz ten symbol, pamiętaj: jesteś kochany i chroniony.

Od 1994 roku poświęciłam się wywodzącej się z miłości służbie duchom i przekazywaniu wysyłanych przez nie wiadomości. Czynię to za pomocą wielu różnych metod. Jedną z nich są tak zwane publiczne sesje – spotkania z ponad pięciuset uczestnikami zgromadzonymi na sali oraz z co najmniej milionem widzów oglądających transmisję w internecie. Tego typu wydarzenia, na które składają się konferencje o życiu po śmierci oraz pokazy o tematyce metafizycznej, pozwalają ludziom zobaczyć, jak pracuję. Choć nie każdy ze zgromadzonych otrzymuje ode mnie wiadomości o charakterze osobistym, to wszyscy uczestnicy spotkania mogą być pewni, że duchy nie próżnują – wiadomość przeznaczona dla jednej osoby może być źródłem wiedzy i pokrzepienia dla pozostałych.

„Kręgi spirytystyczne” to z kolei spotkania, które liczą nie więcej niż dziesięciu uczestników, dzięki czemu każdy z nich może otrzymać wiadomość skierowaną konkretnie do niego. Jednocześnie każdy uczestnik styka się z wieloma innymi przekazami i duchami, dzięki czemu całe to doświadczenie ma niepowtarzalny charakter.

Współczesne spotkania w kręgach nawiązują do dawnych seansów spirytystycznych. Obecnie popularność terminu „seans” zmalała, ponieważ komunikacja z duchami jest zjawiskiem zupełnie normalnym i nie kojarzy się już z dawnymi spotkaniami, które odbywały się w zaciemnionych salonach, oświetlonych wyłącznie blaskiem świec.

Sesje prywatne to spotkania o charakterze najbardziej intymnym – uczestniczy w nich medium, jeden lub dwoje uczestników oraz bliska im osoba (duch).

Oprócz komunikowania się z duchami uwielbiam też dzielić się informacjami, które dotyczą samej pracy medium. To właśnie z tego powodu ludzie nazywają mnie „uczącym medium”. Jestem święcie przekonana, że każdy z nas może się porozumiewać z duchami i słuchać ich przewodnictwa, a moją misją jest pokazanie jak największej liczbie osób, jak tego dokonać. W tym celu brałam udział w audycjach radiowych i telewizyjnych, napisałam wiele książek (takich jak ta), gościłam w wielu czasopismach, prowadziłam warsztaty i seminaria online. Komunikacja z duchami to nie ekskluzywny klub jedynie dla garstki wybranych, lecz narzędzie, dzięki któremu możemy wzbogacić swoje życie.

Tak więc, nie przedłużając, z radością oświadczam, że czas wspólnie zbadać zaświaty i ideę komunikacji z duchami. Przejdźmy do pytań i odpowiedzi!

ROZDZIAŁ 1

Podstawy

1. Czy życie po śmierci naprawdę istnieje?

To dobre pytanie na początek, choć w pierwszej chwili zbiło mnie z tropu. Usłyszałam je w trakcie tygodniowego rejsu po Karaibach. Plan rejsu uwzględniał liczne warsztaty o charakterze metafizycznym, więc założyłam, że uczestnicy odpowiedzieli sobie na to pytanie, zanim zdecydowali się na uczestnictwo w wyprawie w towarzystwie medium. Kiedy więc wyciągnęłam to pytanie z koszyka i odczytałam je na głos przed entuzjastycznie nastawionym tłumem, byłam zaskoczona i nieco skonsternowana. Zamiast jednak nonszalancko oznajmić „Oczywiście, że życie po śmierci istnieje”, zatrzymałam się na chwilę, ponieważ uznałam, że to pytanie zasługuje na odpowiedź z punktu widzenia duchów.

Kiedy rozejrzałam się wśród otaczających mnie osób, zobaczyłam, że duchy ich bliskich wiernie im towarzyszą. Zainspirowało mnie to do udzielenia odpowiedzi, która brzmiała: „Z punktu widzenia duchów nie ma czegoś takiego jak życie po śmierci, jest po prostu ... *życie*”.

Kontynuowałam:

Być może wbrew pozorom śmierć nie jest przepaścią między żywotami. Może nadszedł czas, żeby pozbyć się przeświadczenia, że najpierw żyjemy na Ziemi, a kiedy umrzemy,

wiedziemy zupełnie nowe życie z daleka od tych, których kochamy. Może czas zrozumieć, że śmierć nie jest znakiem rozdzielającym istnienie, a więź między duszami żywych i zmarłych nigdy nie zanika. Jeżeli tak, to czy ta wiedza może wpłynąć na nasze życie tu i teraz?

Tak właśnie brzmiała odpowiedź, której udzieliłam ludziom biorącym udział w rejsie. Teraz, kiedy wspominam to pytanie, dochodzę do wniosku (podobnie jak duchy), że chciałabym napisać na ten temat coś więcej.

Wielu z nas wychowywało się, wierząc, że oprócz fizycznego bytu istnieje coś jeszcze. Żywot po śmierci – i miejsce, w którym mielibyśmy wówczas przebywać – ma wiele nazw: niebiosa, zaświaty, kraina wiecznych łowów, druga strona czy nirwana (co ciekawe, jak donosi Centrum Badawcze Pew, badanie przeprowadzone w 2014 roku wykazało, że siedmiu na dziesięciu Amerykanów, czyli 72%, wierzy w istnienie nieba¹).

W trakcie pracy medium zaobserwowałam, że w miarę jak coraz więcej ludzi uważa się w większym stopniu za osoby „uduchowione” niż „religijne”, zaświaty stały się hasłem określającym wszystko, co mogłoby nastąpić po śmierci. Nawet jeżeli ludzie uznają, że życie po śmierci istnieje, nie zawsze są zgodni co do tego, jak miałyby ono wyglądać (badanie przeprowadzone niedawno przez psychologów z Uniwersytetu stanu Kentucky sugeruje, że nawet 26% Amerykanów może być ateistami, nie wierzyć w Boga [lub bogów] ani w życie duchowe po fizycznej śmierci²).

Natomiast ja miałam spotkania z duchami już w młodym wieku, dlatego nigdy nie wątpiłam w życie po życiu. Ciekawość dotycząca natury tego „życia duszy” to jeden z powodów, dla których poświęcam swój czas na słuchanie duchów i komunikowanie się z nimi. Być może podzielasz tę ciekawość i między innymi również dlatego podążasz

duchową ścieżką, jednak niewykluczone, że twoją motywacją do poszukiwań odpowiedzi na pytanie, „co będzie potem?” jest utrata bliskiej osoby.

Moja praca jako medium polega na interakcjach z duchami udzielającymi konkretnych i możliwych do zweryfikowania informacji, których nie mogłam wcześniej mieć (czasami nie wiedzą o nich nawet uczestnicy spotkania) i do których nie mogłabym w prosty sposób dotrzeć. Zawsze, kiedy nawiązuję łączność z duchami, dowody, które zdobywam, potwierdzają nieśmiertelność duszy (ta książka i zaprezentowane tu historie stanowią tego świadectwo).

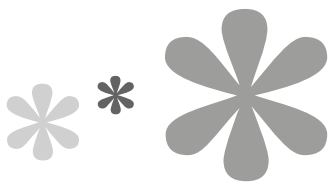
Dowody na istnienie życia po śmierci pochodzą także od osób, którym się udało przeżyć własną śmierć! Ludzie ci publicznie dzielą się swoimi doświadczeniami z pogranicza światów podczas spotkań Międzynarodowego Towarzystwa Badań nad Stanami Bliskimi Śmierci (International Association of Near-Death Studies – IANDS). Miałam przyjemność uczestniczyć w kilku takich spotkaniach i dzielić się z zebranymi tym, co duchy przekazały mi na temat życia po śmierci. Osoby, które doświadczyły stanów bliskich śmierci, są źródłem zaskakująco spójnych doniesień na temat wizyty w zaświatach. Wiele osób, które umarły, ale powróciły do życia, odczuwało rozczarowanie, niepokój lub gniew z powodu konieczności powrotu. Najwidoczniej zaświaty zasługują na pięć gwiazdek. A co z Ziemią? Wygląda na to, że ona zasługuje co najwyżej na półtorej gwiazdki, i warto by tu wiele zmienić.

Otrzymywałam też relacje o życiu po śmierci bezpośrednio od duchów i chociaż te opowieści cechuje wiele podobieństw, bywają też zaskakująco odmienne. Podczas publicznej sesji opowiadałam między innymi o relacji ducha, który grywał z innymi duchami w karty, o tym, że duch pewnego młodzieńca przyjechał na spotkanie motocyklem, inny rozprawił o swoim zamiłowaniu do wędkarstwa, a duch pewnej kobiety przekonywał, że w momencie śmierci wlatywał na skrzydłach aniołów. Z podobnych opisów można byłoby

wywnioskować, że zaświaty to mieszanka kasyna, toru wyścigowego i wyprawy wędkarskiej, a wszyscy mają do dyspozycji niebiańskie odpowiedniki taksówek!

Po wielu latach kontaktów z duchami zrozumiałam, że zaświaty to wymiar znacznie rozleglejszy i bardziej wyjątkowy, niż jesteśmy w stanie sobie wyobrazić. Każdego dnia uczę się czegoś nowego, co jeszcze bardziej skłania mnie do dalszych poszukiwań. Wszystko wskazuje, że to niekończąca się praca, którą być może będę się zajmować nawet wtedy, gdy sama trafię w zaświaty.

Więcej informacji na temat życia po śmierci znajdziesz w kolejnym pytaniu (numer 2) „Czy duchy mogą nam opowiedzieć, jak wygląda życie po śmierci?”

2. Czy duchy mogą nam opowiedzieć, jak wygląda życie po śmierci?

To rozumiacie, że chcielibyśmy znać wszystkie szczegóły na temat celu naszej ostatecznej wędrówki, ale różnią się one zależnie od tego, z którymi duchami rozmawiam. Na przykład podczas niedawnej sesji telefonicznej pewna kobieta przebierała się mniej więcej sześć razy, zmieniając nawet buty i torebkę. Nie oznacza to oczywiście, że życie po śmierci przypomina nowojorski pokaz mody – córka kobiety, która znajdowała się po drugiej stronie słuchawki, potwierdziła, że jej matka znana była z posiadania okazałej garderoby.

Ta spirytystyczna wersja „Związków z modą” [tytuł programu telewizyjnego – przyp. red.] pokazuje, że po śmierci nie zapominamy o tym, kim byliśmy za życia. Duchy co prawda nie potrzebują już ubrań (ponieważ nie mają fizycznej powłoki), ale tworzą projekcje samych siebie, dzięki czemu medium o większej wrażliwości może zobaczyć to, co chcą nam pokazać. Przez wiele lat kontaktowałam się z duchami w ten sposób i w przybliżeniu orientuję się, jak wygląda życie po śmierci.

Po śmierci znikają wszelkie ograniczenia natury fizycznej

Wydaje się, że to oczywiste stwierdzenie, jeśli wziąć pod uwagę to, że duchy nie mają fizycznej powłoki tak jak my. Zastanówmy się jednak,

co to właściwie oznacza – ciało fizyczne, które za życia definiowało człowieka, nie istnieje po śmierci. Dla przykładu ja, będąc medium, słyszałam głosy duchów osób niemych za życia. Komunikowałam się z duchami, które choć na Ziemi straciły wzrok, potrafiły szczegółowo opisać, jak wygląda ich najlepszy przyjaciel. Rozmawiałam ze starszą kobietą, która przed śmiercią cierpiała na chorobę Alzheimera, a z zaświatów z satysfakcją zakomunikowała swojej wnuczce: „Teraz znów jestem zdrowa!”. Pewien młody człowiek, który po wypadku był sparalizowany, jako duch biegał po moim biurze, pokazując rodzicom, że nie jest już przykuty do wózka. Widziałam radość w oczach matki, kiedy duch jej córki oznajmił, że dręczące dziewczynę za życia emocjonalne rozterki teraz nie mają już znaczenia.

Po śmierci znikają wszelkie ograniczenia natury fizycznej.

Po śmierci odzyskujemy wszystko, co utraciliśmy

Tak, to prawda, że po śmierci spotkamy się z ludźmi, których kochaliśmy na Ziemi, i będziemy mogli kontynuować łączące nas relacje. Duchy pokazały mi jednak, że po zakończeniu ziemskiego żywota odzyskamy znacznie więcej. Dzieci wrócą do rodziców, których być może *nigdy* nie spotkały tu, na Ziemi, w wyniku przedwczesnej śmierci, adopcji czy z innych powodów. Złamane obietnice ojca zagubionego w nałogu w zaświatach zostaną naprawione. Innymi słowy, wszystko, co utraciliśmy lub czego nigdy nie doświadczyliśmy – miłość, więź czy poczucie bycia kompletną istotą – ostatecznie do nas wróci.

Po śmierci myśl zyskuje moc stwórczą

Wyobraź sobie świat, w którym każda myśl tworzy rzeczywistość. Opowiadając mi o tym, jak wygląda życie po śmierci, duchy kreślą właśnie taki obraz. Mają zdolność tworzenia rzeczywistości i komunikowania

się natychmiastowo, wyłącznie za pomocą myśli. Myślenie nie jest tu więc etapem planowania, lecz działania.

Taka natychmiastowa natura rzeczywistości duchów może się dla nas okazać trudna do zrozumienia. Kiedy przekazałam pewnej matce podziękowania od syna za stworzony przez nią ogród ku jego czci, kobieta była zdezorientowana. Powiedziała: „Rozważałam ten pomysł, ale jeszcze nie przesłam do czynów”. Wy tłumaczyłam jej, że jej syn „usłyszał” jej myśli i ujrzał jej wizję, a w następstwie tego ten wyraz hołdu stał się dla niego rzeczywistością. Nie oznacza to jednak, że duchy ciągle nad nami sterczą, czytając nam w myślach. Myśląc o zmarłej osobie, wysyłamy jej coś na kształt wiadomości tekstowej z odnośnikiem do naszych myśli.

Każdy, kto kiedykolwiek usiłował zrobić karierę lub stworzyć idealny dom, wie, że potrzeba wiele wysiłku (a często także wielu lat), żeby marzenie stało się rzeczywistością. Po śmierci jednak sama myśl jest działaniem – nie ma żadnego opóźnienia między koncepcją a jej urzeczywistnieniem.

Po śmierci wszystko, co istnieje i kiedykolwiek istniało, trwa wiecznie

To być może najtrudniejsza do zrozumienia koncepcja związana z życiem po śmierci. Nie istnieje tam przeszłość, teraźniejszość ani przyszłość – przynajmniej nie w naszym rozumieniu. Z pewnością nie znajdziesz tam żadnych zegarów, które mierzą upływ czasu. Dla medium jest to źródłem pewnych problemów. Po pierwsze, duchy mogą zdecydować o pojawieniu się w dowolnej postaci, jaką przyjmowały w dowolnym momencie swojego życia na Ziemi. Poza tym nie zawsze wiadomo, czy dzieląc się informacjami dotyczącymi wydarzeń na Ziemi, mają na myśli minione, aktualne, czy przyszłe zdarzenia. Na szczęście duchy pamiętają, żeby precyzyjnie określać ramy czasowe, które

odnoszą się do naszej ziemskiej rzeczywistości. Duchy żyją i komunikują się w czasie teraźniejszym.

Wyrażenie „niebo na ziemi” zazwyczaj odnosi się do miejsca lub wydarzenia, które wybija się ponad codzienność – czegoś niebiańskiego, niezwykłego. Sądzę, że duchy kontaktują się ze mną między innymi dlatego, że potrafię przekazać innym, w jaki sposób wyrażenie „niebo na ziemi” może określać nasze codzienne doświadczenia.

Jeśli chcesz zrozumieć, jak to możliwe, pomyśl przez chwilę, od których idei dotyczących własnych ograniczeń możesz się uwolnić. Właśnie w ten sposób inspirują nas opowieści o ludziach, którzy przewyciężyli przeciwności losu lub własną ułomność i odnieśli sukces w sporcie czy sztuce. Tak jak my kibicujemy paraolimpijczykom lub uczestnikom programów typu „Mam talent”, tam samo duchy naszych bliskich zachęcają nas do przewycięzania wszelkich pozornych ograniczeń zarówno fizycznych, jak i wynikających z naszej sytuacji życiowej.

Do tych ograniczeń zaliczamy na przykład bolesną dla nas śmierć ukochanej osoby, utratę domu w wyniku zawirowań finansowych, utratę pracy w wyniku redukcji etatów czy nawet stratę ojczyzny za sprawą wyniszczającej wojny. Duchy mówią nam o możliwości odzyskania tego, co utracone, i to nie tylko w zaświatach, ale także tu, na Ziemi.

Dla przykładu: prowadziłam kiedyś sesję z kobietą tuż po pięćdziesiątce i duchami jej rodziców, kiedy wydarzyło się coś niezwykłego. Jej ojciec podniósł transparent, na którym widniał napis „To chłopiec!”, a matka – transparent z napisem „To dziewczynka!”. Kiedy opowiedziałam o tym ich córce, przyznała z uśmiechem, że zastanawiała się, czy rodzice wiedzą o jej dzieciach. Jak się później okazało, kobieta bardzo chciała mieć dzieci, ale jej marzenia legły w gruzach, ponieważ okazała się bezpłodna. Kiedy rodzice zmarli, kobieta adoptowała dwójkę wspaniałych dzieciaków – dziewczynkę i chłopca. Odzyskała nadzieję, a dzieci zyskały kochającą i troskliwą matkę.

*Sięgnij po
więcej!*

 www.wydawnictwokobiece.pl

 [kobiece](#)

 [wydawnictwo.kobiece](#)